

Școala Rozacrucii de Aur

www.rozacrucedeaur.ro

Călătoria interioară

Partea a 4 a: Ființa umană ca Microcosmos

Ultima noastră explorare a introdus conceptul cheie al celor două câmpuri de viață. Am vorbit despre: câmpul vieții divine și câmpul vieții pământești, care include nu doar lumea materială, vizibilă, ci și pe cea de apoi.

În câmpul vieții divine există doar geneză și dezvoltare eternă, libertate și armonie. Aceste caracteristici sunt condițiile naturale ale câmpului de viață divin. Cu toate acestea, pentru că ființele umane pământești au uitat existența câmpului de viață divin, ele încearcă să recreeze aceste condiții eterne în lumea pământească a dualității.

Dar, câmpul vieții pământești are granițe clare, care ni se impun de îndată ce încercăm să încălcăm legile dialecticii sau să le alungăm din conștiința noastră. Și atunci ne confruntăm cu realizarea că totul în acest câmp de viață este legat de legile nașterii, creșterii și decăderii și alternarea constantă a antitezelor. Moartea și nașterea, întunericul și lumina, pacea și

Călătoria interioară – Partea a 4 a: Ființa umană ca Microcosmos

războiul și așa mai departe; pendulare nesfârșită de la un pol la altul. Tot ceea ce aparține acestei naturi are doi poli și de aceea o numim „dialectică”. Totul este relativ, nimic nu este absolut.

Ambele câmpuri de viață se exprimă în sistemul uman și, dacă suntem conștienți de acest lucru, putem vedea cum se ciocnesc unul cu celălalt. Pe de o parte, există ființa umană pământească, care nu poate vedea și experimenta nimic decât câmpul pământesc al dualității. Pe de altă parte, există „marele dor de Acasă”, impulsul dat de reamintire. Acest impuls provine din ultima rămășiță a Ființei Umane originare, divine. Acea rămășiță este uneori menționată ca un atom primordial sau ca o scânteie de spirit. Idealismul nostru, eforturile noastre pentru progres și dezvoltare, dorința noastră de religie sau de cunoaștere ocultă și eforturile noastre de a îmbunătăți situația umană, provin în cele din urmă din acel dor primordial puternic.

Dar, orice dorește ființa umană pământească să obțină, să schimbe sau să păstreze, eforturile sale se termină întotdeauna în deziluzie. Este chinuit de aceasta. Din când în când, apar situații în care egalitatea și pacea, libertatea, armonia și dreptatea par să fie la îndemână. Dar mai devreme sau mai târziu intervin legile dialecticii și totul se transformă în opusul său. Deci, trăim într-o lume a iluziei, Maya.

Călătoria interioară – Partea a 4 a: Ființa umană ca Microcosmos

Cunoașterea faptului că există două câmpuri de viață face mai ușor de înțeles de ce în lumea noastră predomină amăgirea și de ce va fi întotdeauna așa pentru ființa umană pământească.

Ființa umană pământească este condusă de reamintire, dar pentru că nu știe de unde vine acel îndemn, nu este capabilă să îl înțeleagă sau să îi răspundă în mod corect. Așa că, omul caută și se străduiește după idealuri și valori absolute, fără să știe că aceste lucruri nu îi sunt destinate și că natura pământească nu va putea niciodată să i le dăruiască.

Acea viață absolută a fost părăsită cu mult, mult timp în urmă de adevărata Ființă Umană a începutului, când s-a îndepărtat de Planul Divin. Prin această „cădere” în materie, ființa umană a renunțat la statutul său divin. În afară de atomul primordial, fiecare dintre caracteristicile și abilitățile sale originare au devenit latente.

Pentru ca Ființa Umană originară să se trezească din atomul primordial și să se întoarcă în câmpul divin al vieții, este necesară renașterea din „Apă și Spirit”.

Când Evanghelia după Ioan se referă la această renaștere din Apă și Spirit, înseamnă că adevărata Ființă Umană nu poate renaște decât cu ajutorul forțelor din natura originară, divină. Renașterea adevăratei ființe umane înseamnă: a renaște ca spirit, suflet și corp, în conformitate cu planul divin.

Călătoria interioară – Partea a 4 a: Ființa umană ca Microcosmos

Acest lucru este posibil deoarece câmpul originar, divin al vieții, întrepătrunde natura pământească cu radiațiile sale. Nu există niciun milimetru cub de spațiu pământesc sau materie care să nu fie pătrunsă de aceste radiații. De aceea, Rozacruzienii clasici spuneau: „Nu există spațiu gol”.

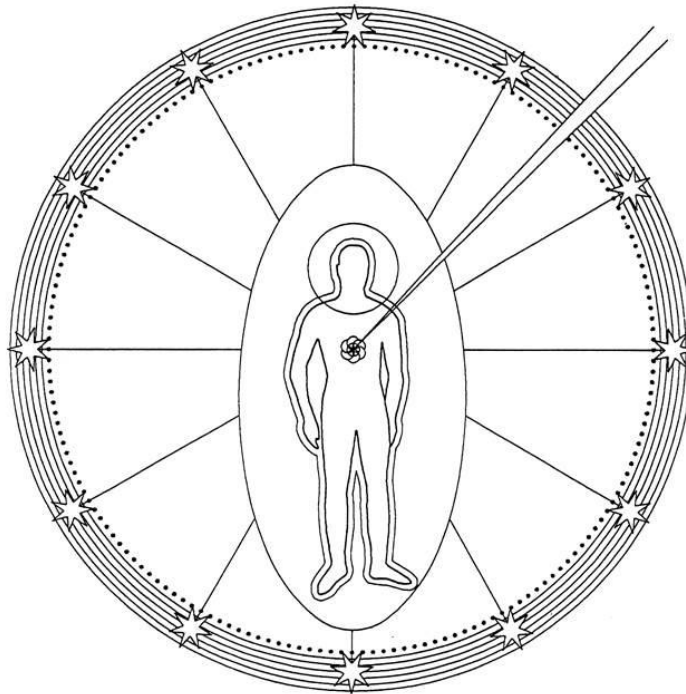
A te naște din nou din „Apă și Spirit” este un proces care necesită timp pentru a se desfășura. Școala Rozacrucii de Aur își propune să ofere elevilor săi forța și îndrumarea necesare pentru a permite acestui proces să se realizeze. Dar, dacă cineva dorește să obțină o privire de ansamblu asupra sferei acestui proces și a raționamentului din spatele lui, trebuie mai întâi să știe mai multe despre ce este adevărata ființă umană și ce este ființa umană pământească.

Când oamenii folosesc cuvintele „ființă umană”, deseori înseamnă doar sinele, personalitatea eu, cu corpul și mintea ei. Dar, în realitate, sistemul uman este mult mai mult decât atât. De fapt, ființa umană este un microcosmos, o lume în miniatură.

Ne putem imagina microcosmosul ca un câmp sferic în jurul corpului, cu o structură septuplă. Se poate spune că acesta cuprinde șapte câmpuri de existență care se rotesc concentric, unul în celălalt, având atomul primordial ca punct central. În acest câmp microcosmic putem distinge două ființe, „ființa aurică” și „eul inferior”. Ființa aurică este îmbrăcată într-un înveliș

Călătoria interioară – Partea a 4 a: Ființa umană ca Microcosmos

magnetic în care este înregistrat trecutul. În această înveliș sunt gravate experiențele și rezultatele multor vieți (încarnări), și de aceea o numim „lipika”, care înseamnă a înregistra sau a înscrie. În lipika, rezultatele tuturor experiențelor de viață ale microcosmosului sunt concentrate în puncte de putere magnetică, precum stelele, și acestea se combină pentru a forma un foc astral arzător cu o anumită calitate caracteristică. Acest foc determină starea magnetică a microcosmosului și produce un câmp de radiații care atrage tot ceea ce este în armonie cu focul astral și respinge orice este în dezacord cu acesta.

Focul astral al ființei aurice este, de asemenea, responsabil pentru formarea „eului inferior”. Acest „sine” se formează în câmpul de manifestare sau

Călătoria interioară – Partea a 4 a: Ființa umană ca Microcosmos

câmpul de respirație care este închis de ființa aurică. Astfel, sinele inferior se formează sub influența ființei aurice și este, în esență, creația sa. Trecutul este gravat în lipika ființei aurice și se exprimă drept karmă în personalitatea inferioară. Deci, soarta, caracterul și înclinațiile personalității sunt determinate de ființa aurică. Dacă personalitatea este orientată egocentric, acest lucru se poate întâmpla doar pentru că eul auric este orientat în mod similar.

În fiecare microcosmos este prezentă o reamintire a unei stări divine de a fi, în care Spiritul se exprimă și este capabil să se comunice personalității prin intermediul sufletului. Spiritul, sufletul și corpul formează apoi o unitate. În acest fel cosmosul miniatural este încorporat în planul creației și se lasă ghidat de acesta.

Dar în locul microcosmosului divin ne confruntăm acum cu un microcosmos „căzut”. Acest microcosmos, cu sinele său inferior și sinele său auric, care s-a dezvoltat în timpul unui lung proces, este o structură „căzută” prin care microcosmosul este legat de lumea perisabilă.

Așadar, ființa pe care o considerăm în mod normal „om” este doar forma sau personalitatea muritoare a unui microcosmos degenerat. „Ființa umană” și microcosmosul în starea lor degenerată nu participă la planul divin original; trăiesc complet în afara lui. Ne numim „oameni” și vorbim despre „umanitate”, dar în sens absolut nu suntem oameni.

Călătoria interioară – Partea a 4 a: Ființa umană ca Microcosmos

Cu toate acestea, în ciuda stării sale decăzute și degenerate, microcosmosul rămâne întotdeauna nemuritor. Doar forma în care se exprimă, creația sa, personalitatea pământească continuă să piară. Căci ceea ce a fost construit din materie perisabilă este supus legii nașterii, creșterii și decăderii. Ceea ce se naște din praf trebuie, în cele din urmă, să se întoarcă în praf.

Când personalitatea moare, microcosmosul își pierde vehiculul, mijloacele sale de a se exprima și de a dobândi experiență în această natură pământească. Deci, la moartea personalității, microcosmosul devine incomplet și lipsit de multe dintre facultățile sale. Această stare incompletă forțează microcosmosul să preia o nouă personalitate prin care este capabil să se cufunde din nou în lumea materiei. În acest fel, o încarnare urmează alteia.

Dar alte influențe în afară de cele care vin din trecut și din ființa aurică sunt active în microcosmos. Alte radiații afectează personalitatea în afară de cele dialectice venite din cosmos și macrocosmos. Rezultatele planului divin de mântuire își lasă și ele amprenta asupra microcosmosului. După cum spune Biblia, „*Dumnezeu nu-și părăsește lucrările mâinilor Sale*”. Această „intervenție divină” a început în timpul Căderii. Printr-un joc miraculos de forțe, s-au creat treptat condițiile în personalitatea dialectică prin care microcosmosului i se putea oferi posibilitatea de a reveni la natura divină. Din această cauză, personalitatea actuală este capabilă să digere nenumăratele experiențe ale microcosmosului și, cu ajutorul rememorării, să

Călătoria interioară – Partea a 4 a: Ființa umană ca Microcosmos

realizeze amăgirea vieții pământești. Această perspectivă permite personalității să își accepte adevărata sarcină și să înceapă să coopereze la restaurarea microcosmosului.

Mai sunt câteva lucruri pe care am dori să le spunem despre sinele inferior, personalitatea eu, în această explorare și vom reveni la subiect din nou într-o altă explorare ulterioară.

În acest moment, sistemul personalității cvadruple se compune din:

- corpul material;
- corpul eteric sau vital prin intermediul căruia corpul material este capabil să funcționeze;
- corpul dorinței sau corpul astral în care sunt active toate dorințele ființei umane;
- corpul mental prin care gândirea poate funcționa. De fapt, este mai bine să vorbim despre o facultate decât despre un corp, deoarece corpul mental nu este încă pe deplin dezvoltat.

Fiecare dintre aceste patru corpuri are propria sa sarcină și funcție și vom reveni la acestea mai târziu. Când o persoană moare, legătura dintre aceste patru corpuri se pierde. Corpul material și o parte a corpului eteric se dizolvă pe această parte a vălului morții, în timp ce restul corpului eteric, împreună cu corpul astral și facultatea de gândire se dizolvă unul după altul de cealaltă parte a vălului morții. În cele din urmă, tot ceea ce rămâne din personalitate

Călătoria interioară – Partea a 4 a: Ființa umană ca Microcosmos

este esența experiențelor sale – distilată din viața care a fost lăsată deoparte. În conformitate cu legea cauzei și efectului, aceste vibrații și cauze sunt exprimate într-o încarnare ulterioară în microcosmos.

Această descriere a personalității cvadruple, deși mult condensată, clarifică următoarele puncte:

- deoarece corpurile subtile ale sinelui inferior se dizolvă în lumea de apoi, ele nu pot servi niciodată ca bază pentru dezvoltarea spirituală de durată; moartea este un proces al naturii, în natură, deci nu poate deschide niciodată poarta către eternitate; dacă sinele inferior fie nu reușește să recunoască, fie se opune căii care duce la renașterea microcosmosului, microcosmosul trebuie să treacă printr-o nouă încarnare, pentru că poate funcționa pe deplin numai atunci când există un sistem de personalitate cvadruplu în el. Numai cu cooperarea sistemului personalității se poate începe parcurgerea căii care conduce la câmpul vieții divine;
- Renașterea spirituală a microcosmosului înseamnă învierea Ființei Umane divine în Creația divină; pentru a permite începerea acestui proces de renaștere, personalitatea cvadruplă trebuie să-și lase deoparte propriul drum și să se încredințeze în totalitate noului proces de dezvoltare din microcosmos.

Călătoria interioară – Partea a 4 a: Ființa umană ca Microcosmos

Cu toate acestea, ca ființe umane pământești, suntem atât de condiționați, încât avem tendința să considerăm indispensabil tot ceea ce are legătură cu propria noastră supraviețuire. Eforturile umane sunt aproape întotdeauna dedicate obținerii de noi lucruri pământești. Întotdeauna credem că putem face doar un pas mai departe. Dar, în realitate, fiecare nouă descoperire întărește starea voinței noastre proprii. În consecință, devine din ce în ce mai dificil să găsiți și să urmați calea renașterii.

Dar, cu toate acestea, ca urmare a experiențelor dobândite în nenumărate încarnări ale microcosmosului, Adevărul începe să strălucească din nou. Începem să vedem prin amăgirea vieților noastre pământești și să căutăm Adevărul. Există multe mii de oameni care caută Adevărul, dar sunt și milioane care au renunțat și s-au resemnat să accepte lucrurile așa cum sunt.

Cum pot exista două abordări atât de diferite una lângă alta? De ce unii oameni devin căutători? Și de ce sunt alții care trăiesc complet din obișnuință și condiționare?

Diferența are de-a face cu efectele a două forțe diferite care își exercită influența asupra ființei umane:

- Forțele care întăresc amăgirea colectivă în care trăim cu toții. Biblia numește aceste forțe „prințul acestei lumi”, „forțele întunericului” sau „puterea din abis”.

Călătoria interioară – Partea a 4 a: Ființa umană ca Microcosmos

- Forțele Luminii, care sunt cunoscute sub multe alte nume, precum Frăția Vieții, puterea lui Christos sau Gnoză. Toate acestea sunt forțe care ajută microcosmosul căzut să revină la starea lui originală, divină.

Pe scurt, forțele întunericului sunt rezultatele acumulate – impulsul, dacă vrei – a tuturor eforturilor umane, de la Cădere, de a-și menține existența în afara planului divin. Ele sunt forțele responsabile pentru menținerea status quo-ului în această lume căzută. Ele se adresează eului, personalității pământești și fie că îndeamnă ființa umană spre bine sau spre rău, ele susțin întotdeauna amăgirea conform căreia eul este coroana creației și lumea în care locuim înainte și după moarte este creația divină. Așadar, ele tind să înăbușe reamintirea Ființei Umane originare sau să deturneze dorința primordială pentru viața perfectă, pentru a servi scopurilor naturii dialectice.

Cu toate acestea, forțele Luminii nu se îndreaptă niciodată către eu. Ele nu se îndreaptă niciodată către personalitatea pământească, ci apelează la atomul primordial. Nici forțele implicate în realizarea planului divin nu intră vreodată în conflict. Ele direcționează neîncetat radiația Iubirii perfecte către omenirea căzută, astfel încât, în cele din urmă, aceasta va începe să reacționeze.

Fiecare ființă umană experimentează această radiație a Iubirii și reacționează fie într-un mod pozitiv, fie în mod negativ. A reacționa negativ înseamnă că nu auzi chemarea sau nu o înțelegi și, prin urmare, persisti în

Călătoria interioară – Partea a 4 a: Ființa umană ca Microcosmos

vechiul mod de viață. A reacționa pozitiv înseamnă că înveți să vezi prin amăgirea lumii și să-ți întorci întreaga viață în direcția Luminii.

Atunci atomul primordial, principiul Luminii din interiorul ființei umane, va deveni activ din nou. Dar asta se întâmplă numai după ce microcosmosul a trecut prin multe experiențe și personalitatea este coaptă. Abia atunci atomul primordial din inimă poate începe să influențeze personalitatea pământească și numai atunci vocea reamintirii poate începe să vorbească clar. Și atunci când vine acel moment, o legătură conștientă cu o școală spirituală gnostică și cu munca ei, poate fi de mare ajutor în viața căutătorului.

O școală spirituală autentică este un instrument al Luminii, un focar pentru Lumină. Dacă elevii săi se străduiesc să trăiască în armonie conștientă cu acea putere concentrată a Luminii, cunoașterea de sine și experiența naturii pământești vor fi profund accelerate. Apoi, în puterea pe care o școală spirituală o poate elibera, procesul renașterii se poate desfășura, în siguranță și în mod armonios. În felul acesta, pentru a parafraza cuvintele lui Ioan Botezătorul, ființa umană a întunericului, a pământului, se diminuează, iar Ființa Umană a Luminii crește. Acesta este sensul cuvintelor lui Christos: „Cine își pierde viața pentru Mine, o va păstra”.

Călătoria interioară – Partea a 4 a: Ființa umană ca Microcosmos

În încheiere, am dori să cităm un paragraf din cartea *Marea revoluție*, scrisă de Jan van Rijckenborgh:

„Astfel, putem vedea renașterea, așa cum i-a interpretat Christos lui Nicodim, renașterea din „Apă și Spirit”; adică un Spirit reînnoit, format din Materia Magica originară, a fost practică din cele mai îndepărtate perioade ale istoriei lumii. Și se poate vedea, de asemenea, că Fraternitatea Rozacruții indică din nou calea adevărată, nu ca un inovator, ci ca un slujitor al onorabilei și străvechii Fraternități a Împărăției Nemișcate, Fraternitatis Universalis.”